

MIHAELA ION

Suspînul din Altar

ANDREAS PRINT

MIHAELA ION

SUSPINUL DIN ALTAR

**Despre iubire, singurătate,
patimă și păcat**

Întâmplările povestite sunt cazuri reale

EDIȚIA A DOUA REVIZUITĂ ȘI ADĂUGITĂ

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ION, MIHAELA

**Suspînul din Altar: despre iubire, singurătate patimă
și păcat / Mihaela Ion. București: Andreas Print, 2015**

ISBN 978-606-8271-96-5

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței, nr. 158, demisol, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS**, București, 2015

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodușă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas**.

Corectură: Laura Ivona Dumitru

Copertă și tehnoredactare: Gheorghe Dumitru

Bun de tipar: Coli de tipar: 8

Format (Z₆): 16/54x84 cm.

Cuvânt înainte

Despre iubire, singurătate, patimă și păcat s-a scris, se scrie, și se va mai scrie, mult timp de aici înainte. Granițele dintre iubire și patimă sunt atât de imperceptibile, încât uneori nici nu știi când ai trecut dintr-o parte în alta. După cum spuneau Sfinții Părinți, diavolul „are grijă” ca oricărei virtuți să-i alipească și un păcat: iubirii îi alipește patima, milosteniei – mândria, bunătății – mărirea de sine etc. Așa că cel care merge pe drumul unei virtuți trebuie să fie asemeni acrobatului care merge pe sârmă, să-și țină mereu echilibrul. O clipă de neatenție – și căderea în gol se produce. Atunci când cazi și plasa trezviei te prinde, te poți ridica, dar dacă această plasă nu există, impactul cu pardoseala arenei poate fi chiar fatală.

Este foarte greu să vorbești despre iubire, pentru că în zilele noastre o iubire autentică aproape că nu se mai știe cum poate fi trăită. Despre patimă și păcat se vorbește la orice colț de stradă, prin piețe, prin magazine, la petreceri și chiar la înmormântări. Să vorbești despre singurătate înseamnă să vorbești despre lume, pentru că lumea trăiește singurătatea cea mai profundă. Singurătatea este pretutindeni: în singurătate, în

familie, în comunități, în mijlocul lumii. Și atunci când suntem cu cineva, tot singuri suntem, pentru că prezenței fizice îi lipsește liantul iubirii.

De ce „*Suspinul din Altar*“? Pentru că și acolo unde ar trebui să fie cea mai multă dragoste, și acolo se plânge. De ce lumea monahală? Pentru că este o lume prea puțin cunoscută nouă, mirenilor, sau mai bine zis cunoscută nouă așa cum vrem noi să o cunoaștem. Relatările din această carte sunt reale, numai numele unora dintre personaje sunt ascunse în spatele pseudo-nimelor, dintr-un motiv lesne de înțeles și explicat de altfel și în cuprinsul acestei cărți. De ce am dat totuși numele slujitorilor de la Mănăstirea Radu-Vodă, din București? Pentru că atmosfera de acolo a argumentat multe dintre afirmațiile mele vizavi de lupta și virtuțile monahilor. Am amintit doar în treacăt numele acestor slujitori, deși multe și minunate lucruri se pot spune despre ei, dar nu se pot spune, în același timp, căci au venit la mănăstire „pentru a fi călugări, nu pentru a fi vedete“, după cum a mărturisit chiar unul dintre slujitorii menționați în această carte.

Pe această cale, cer iertare monahilor pe care i-am numit, deoarece nu am cerut binecuvântarea sfinților sale pentru a face acest lucru. Nu din neștiință am procedat așa, ci cu premeditare. Dacă aș fi cerut binecuvântare pentru a le da numele, sigur nu ar fi fost de acord și atunci mi-am asumat această responsabilitate pentru că așa am simțit, pentru că de multe ori în ochii

lor am văzut chipul adevăratului monah. Firava caracterizare pe care le-am făcut-o va rămâne ca un stop-cadru al timpului aceluia, o secvență de viață încadrată deja în trecut.

Întâmplările relatate poate nu ar fi fost scrise nici-odată, poate că ar fi rămas adânc încrustate doar în sufletul meu, dar imboldul pentru a le așterne pe hârtie a fost discuția cu un călugăr. Printre altele mi-a spus: „*Știi cum mă simt? Ca un om ce trage la jug și are nevoie de cineva care să-i șteargă sudoarea frunții, dar dacă nu e, nu e!*“. Am ajuns acasă și cuvintele călugărului îmi răsuna obsesiv în minte. Se făcuse deja miezul nopții, aș fi vrut să mă odihnesc, dar cuvintele acelea: „*Știi cum mă simt? Ca un om ce trage la jug și are nevoie de cineva care să-i șteargă sudoarea frunții, dar dacă nu e nu e!*“... Cuvintele nu-mi dădeau pace. Atunci mi-am zis: trebuie să scriu! Și-am început să scriu... Și Suspinul din Altar a prins contur în noaptea aceea pe imaginea omului „... *ce trage la jug și are nevoie de cineva care să-i ștergă sudoarea frunții...*“

Praznicul Sfinților Arhangheli

MIHAIL ȘI GAVRIL,

8 noiembrie 2005

Cuprins

Cuvânt înainte / 5

Lacrimi de călugăr / 8

Călugării, din ochii taximetristului / 11

Întâlnirea de la „Radu-Vodă“ / 23

Călugărul cu chip înlăcrimat / 42

Ispitele dintre duhovnic și penitent / 56

Dragostea de dincolo de porțile mănăstirii / 73

Revoltă și tăcere / 82

Prietenii din cimitir / 89

Omul între Rai și iad / 99

Poarta s-a închis / 106

În loc de postfață / 114

